

РЕШЕНИЕ

№ 39934

гр. София, 15.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав, в
публично заседание на 06.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Стаменка Симеонова, като разгледа дело номер **10401** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).
Образувано е по жалба на Р. В. И., ЕГН:, с адрес в [населено място], [улица], ет.4, ап.14, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-1337115/29.07.2026 г., издадена от мл. автоконтрольор при РУ – Ц. към ОДМВР – Б., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „г“ ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.
Жалбоподателят поддържа, че заповедта е незаконосъобразна. Твърди, че органът безкритично е възприел констатациите в акта за установяване на административно нарушение, без да обсъди наличието на виновно поведение; че регистрацията на автомобила е била служебно прекратена поради неплатена вноска по задължителната застраховка „Гражданска отговорност“, за което не е бил уведомен и не му е било известно; че незабавно след проверката е сключил застраховка, регистрацията е възстановена, а регистрационните табели и свидетелството за регистрация са му върнати още същия ден. Счита, че основанието за мярката е отпаднало, а продължаващото ѝ

действие не изпълнява превантивна функция, превръща се в санкция и противоречи на принципа за съразмерност по чл. 6 АПК и на целта на закона. Иска отмяна на заповедта и връщане на свидетелството за управление на МПС.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от адв.К. Коцопулос, който поддържа жалбата и моли за отмяна на обжалвания административен акт. Претендира сторените по делото деловодни разноски и адвокатско възнаграждение на осн.чл.38 от Закона за адвокатурата, съобразен с Наредбата за адвокатския хонорар.

Ответникът – мл. автоконтрольор при РУ – Ц. към ОДМВР – Б., редовно призован, не се явява и не изразява становище по жалбата.

Съдът, като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено следното от фактическа страна:

Жалбоподателят е собственик на лек автомобил с рег. [рег.номер на МПС] . Видно от справката от базата данни на Информационния център към Гаранционния фонд, сключената за автомобила застрахователна полица „Гражданска отговорност“ със срок до 25.11.2026 г. е подадена като прекратена на 12.03.2026 г. с причина „Невнесена вноска“. С уведомление № 003597/22.03.2026 г. по чл. 574, ал. 10 от Кодекса за застраховането (КЗ), изпратено на 27.03.2026 г. на постоянния адрес на собственика, Гаранционният фонд го е уведомил, че в 14-дневен срок следва да сключи застраховка „Гражданска отговорност“, като в противен случай фондът ще информира органите на МВР, за да предприемат мерки по прекратяване на регистрацията. На 20.04.2026 г. Гаранционният фонд е уведомил по електронен път Дирекция „КИС“ – МВР, а регистрацията на автомобила е служебно прекратена на 21.04.2026 г. на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП.

На 28.07.2026 г., около 23:30 ч., в [населено място], общ. Ц., на [улица]пред автогарата, жалбоподателят е спрял за проверка като водач на посочения автомобил. При проверката е установено, че регистрацията на автомобила е служебно прекратена, за което е съставен АУАН серия ГА № 4447610/29.07.2026 г. за нарушение на чл. 140, ал. 1 ЗДвП – „управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред“. С акта са иззети СУМПС, свидетелството за регистрация на МПС и двете регистрационни табели. Актът е подписан от жалбоподателя без възражения.

Въз основа на акта е издадена оспорената ЗППАМ № GRAM-1337115/29.07.2026 г., връчена на жалбоподателя на същата дата.

В писмено сведение от 28.07.2026 г. жалбоподателят е заявил, че е пропуснал да заплати вноската по застраховката, че никой не го е уведомявал за прекратяване на регистрацията и че не е

получавал документи в тази връзка.

На 29.07.2026 г. в 11:05 ч. жалбоподателят е сключил нова застраховка „Гражданска отговорност“ (със срок на покритие от 12:04 ч. на 29.07.2026 г. до 28.07.2027 г.), а регистрацията на автомобила е автоматично възстановена в 11:05 ч. на същата дата. Видно от разписка от 29.07.2026 г., на жалбоподателя са върнати свидетелството за регистрация и двете регистрационни табели.

С писмо рег. № 302000-1401/31.07.2026 г. РУ – Ц. е поискало от Гаранционния фонд информация дали жалбоподателят е бил уведомен, че регистрацията на автомобила е прекратена. С отговор изх. № 09-00-1455/10.08.2026 г. Гаранционният фонд е посочил, че до собственика е изпратено едно уведомление – от 27.03.2026 г., по чл. 574, ал. 10 КЗ; че уведомленията на фонда се изпращат като кореспондентски пратки; и че при служебно прекратяване на регистрацията органът по регистрацията уведомява собственика съгласно чл. 18б, ал. 2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. По делото не са представени доказателства уведомлението на Гаранционния фонд да е получено от жалбоподателя, нито доказателства органът по регистрацията да го е уведомил за служебното прекратяване на регистрацията.

От приложената справка за нарушител/водач се установява, че по АУАН серия GA № 4447610/29.07.2026 г. е издадена мотивирана резолюция № 26-0302-M000052/13.08.2026 г., а не наказателно постановление, като към 18.08.2026 г. статусът на СУМПС в АНД е „отнето“.

При така установеното съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима. Подадена е от адресата на акта, който има правен интерес от оспорването, срещу индивидуален административен акт, подлежащ на съдебен контрол, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 149, ал. 1 АПК – заповедта е връчена на 29.07.2026 г., а жалбата е подадена чрез органа на 31.07.2026 г. Обстоятелството, че жалбата е адресирана до директора на ОДМВР – Б., не обуславя друг извод, доколкото органът я е администрирал като оспорване по съдебен ред и е изпратил преписката на съда, а волята на жалбоподателя е за проверка на законосъобразността и отмяна на заповедта. Правният интерес не е отпаднал, тъй като по делото няма данни отнетото свидетелство за управление да е върнато на жалбоподателя, а освен това отмяната на акта като незаконосъобразен е предпоставка за ангажиране на отговорността на държавата по чл. 1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (чл. 204, ал. 1 АПК).

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът проверява законосъобразността на оспорения акт на всички

основания по чл. 146 АПК, като преценява дали е издаден от компетентен орган, в съответната форма, при спазване на процесуалноправните и материалноправните разпоредби и в съответствие с целта на закона, към момента на издаването му (чл. 142, ал. 1 АПК).

Заповедта е издадена от компетентен орган. Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 ЗДвП се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон или от оправомощени от тях длъжностни лица. Издателят на акта – мл. автоконтрольор при РУ – Ц., е оправомощен със Заповед № 251з-5684/07.10.2025 г. на директора на ОДМВР – Б.. Заповедта е издадена в предписаната писмена форма и съдържа фактически и правни основания, като мотиви се съдържат и в АУАН, към който заповедта препраща.

Заповедта обаче е издадена при неизяснена фактическа обстановка и в противоречие с материалния закон.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „гг“ ЗДвП за осигуряване безопасността на движението и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП – до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Материалноправната предпоставка за прилагането на мярката е водачът да е „извършил нарушение“, т.е. административно нарушение по смисъла на чл. 6 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) – деяние, което нарушава установения ред на държавното управление, извършено виновно и обявено за наказуемо. Макар принудителната административна мярка да няма санкционен характер и да не предполага приключило административнонаказателно производство, органът е длъжен да установи с достатъчна степен на сигурност наличието на всички елементи от състава на нарушението, което е основание за налагането ѝ, включително субективната му страна.

В случая регистрацията на автомобила е прекратена служебно, без участието на собственика, на основание чл. 143, ал. 10 ЗДвП. Знанието на водача, че управлява превозно средство с прекратена регистрация, е обстоятелство от съществено значение за преценката дали деянието е извършено виновно. Съгласно чл. 186, ал. 2 от Наредба № I-45 от 24.03.2000 г. при служебно прекратяване на регистрацията органът по регистрацията уведомява собственика на превозното средство. При издаване на заповедта органът не е събрал доказателства дали такова уведомяване е извършено, въпреки изричните твърдения на жалбоподателя, обективирани в сведението му, че не е бил

уведомен. Последващо събраните доказателства не установяват такова уведомяване: отговорът на Гаранционния фонд сочи единствено изпращане на уведомление по чл. 574, ал. 10 КЗ, което има различно съдържание – то не уведомява за прекратена регистрация, а предупреждава за евентуални бъдещи мерки – и е изпратено като кореспондентска пратка, без доказателства за получаването му. Доказателства органът по регистрацията да е уведомил собственика по реда на чл. 18б, ал. 2 от Наредба № I-45 не са представени.

Съгласно чл. 170, ал. 1 АПК административният орган следва да установи съществуването на фактическите основания, посочени в издадения от него административен акт, и изпълнението на законовите изисквания при издаването му. Като не е изяснил релевантните обстоятелства (чл. 35 АПК), органът не е установил наличието на виновно извършено нарушение по чл. 175, ал. 3 ЗДвП и следователно – наличието на материалноправната предпоставка по чл. 171, т. 1, б. „гг“ ЗДвП. Изводът, че отговорността на жалбоподателя не е била установена, се потвърждава и от обстоятелството, че въпросът за отговорността, до чието решаване е наложена мярката, е разрешен с издаване на мотивирана резолюция, а не на наказателно постановление.

Отделно от изложеното, заповедта не съответства и на принципа за съразмерност по чл. 6, ал. 2 и ал. 5 АПК. Целта на мярката по чл. 22 ЗАНН и чл. 171 ЗДвП е предотвратяване и преустановяване на административните нарушения. Нарушението произтича от административния статус на превозното средство, а не от правоспособността или поведението на водача при управлението му. Още на 29.07.2026 г. жалбоподателят е сключил застраховка „Гражданска отговорност“, регистрацията на автомобила е възстановена и регистрационните табели и свидетелството за регистрация са му върнати. При тези данни отнемането на свидетелството за управление за срок до шест месеца засяга правото на жалбоподателя да управлява което и да е моторно превозно средство в степен, по-голяма от необходимото за постигане на целта, за която актът е издаден.

По изложените съображения оспорената заповед е незаконосъобразна на основание чл. 146, т. 3 и т. 4 АПК и следва да бъде отменена.

Искането на жалбоподателя съдът да разпреди връщане на свидетелството за управление на МПС не представлява самостоятелен предмет на производството по чл. 145 и сл. АПК, поради което съдът не дължи отделно произнасяне по него. Връщането на свидетелството е последица от отмяната на заповедта, въз основа на която то е отнето.

При този изход на спора на жалбоподателя се дължат своевременно претендираните разноси в размер на 516,40 евро, от които 5,11 евро държавна такса и 511,29 евро адвокатско

възнаграждение на осн. чл.38 от Закона за адвокатурата, съобразен с Наредбата за адвокатския хонорар.

Водел от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 57- ми състав,

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Р. В. И., ЕГН:, с адрес в [населено място], [улица], ет.4, ап.14, срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-1337115/29.07.2026 г., издадена от мл. автоконтрольор при РУ – Ц. към ОДМВР – Б., с която на основание чл. 171, т. 1, б. „гг“ ЗДвП на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане на СУМПС на водач, който е извършил нарушение по чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца“.

ОСЪЖДА ОДМВР – Б. да заплати на Р. В. И., ЕГН:, сторените по делото разноси в общ размер на 516,40 (петстотин и шестнадесет евро и 0,40 цента) евро.

Решението е окончателно.